

ÚVODNÍK

Studium na této škole je běh na dlouhou trať. Co se týká mě, tak já už jsem jen kousek od cílové rovinky, a proto sprintuji, jak mohu. Vy, kteří jste se ve zdech tohoto ústavu ocitli „oficiálně“ 2. září 2003, jste krátce za startovací čarou a já za celou redakci Vám přeji úspěšné odstartování tohoto tří až pětiletého maratonu. Načerpávejte energii, snažte se jí využít, tam, kde je to za potřebí, a pořádně

si promyslete taktiku, potřebnou k úspěšnému dokončení tohoto běhu. Zároveň se snažte užívat těchto mladých let, které se nikdy nebudou opakovat. Teď mi, prosím, dovoluňte pár užitečných rad (z pozice „mazáka“).

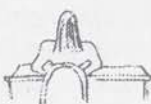
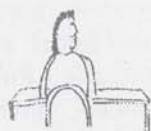
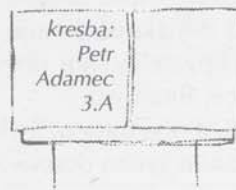
1. Snažte si zapamatovat, s kterými lidičkami chodíte do třídy, poněvadž při bloudění po spleťtých chodbách, kterých je ne SOUP víc než dost, se vám to bude hodit. Takové bloudění ve dvou může být leckdy překvapující.
2. Pokud možno přezouvejte se, nebo se snažte být nenápadní. Víím, je to dobrý způsob, jak na sebe přilákat pohled učitelů, ale věřte mi, jsou i jiné možnosti.
3. Při hodinách výuky se nesnažte žvýkat víc než Váš učitel.
4. Občas při vyučování zkuste příkyvovat hlavou, abyste dali na vědomí, že o probíranou látku se „vážně“ zajímáte.
5. Naučte se spát s otevřenýma očima.
6. Vymyslete nový způsob, jak nenápadně opisovat, a dejte mi to prosím vědět. Díky.
7. Snažte si ke kouření najít místa dostatečně vzdálená nebo ukrytá od SOUP.
8. Vy, kteří ještě nejste plnoletí, chodte na „pivko“ do jiného podniku, než je protějšší Zelený strom. Mohla by Vás tam zastihnout nečekaná návštěva. (A jestli milá, či nikoli, museli byste posoudit sami).
9. Pokud se zúčastníte nějakých sportovních aktivit společně s učiteli, tak se držte jednoho zásadního pravidla: „Při hře neznám bratra ani učitele“.
10. A nakonec to nejdůležitější úsměv :-).

Tak milí studentíci, teď už jste alespoň z části vybaveni, a proto mi nezbyvá, než vám popřát: „Vzhůru do toho a nebojte se ničeho“!

-éro-



kresba:
Petr Adamec
3.A



BEZES

I NA DM ZAČAL NOVÝ ŠKOLNÍ ROK

Letošní školní rok znamenal pro naše učiliště velký příliv nových studentů a na to jsme se museli připravit i v našich zdech internátních. Poslední srpnový týden se tedy hořčně dokupovalo (nové postele, peřiny, polštáře), stěhovalo, i jinak různě organizovalo. Dosud třílůžkové pokoje se přeměnily ve čtyř a více lůžkové, což nepotěšilo nás - vychovatelky, ani obyvatele těchto pokojů, ale zatím není jiné cesty (finance, finance, finance!).

Nastala neděle 31. 8. a oba intrý ožily bouřlivým vítáním mezi „starými mazáky“ a opatrným ohledáváním svého domova novými studenty a jejich rodiči.



Nováčci. Plní obav, napětí, očekávání. Aby se trochu lépe poznali, čekala je hned první večer na DM1 malá psychohra

„Procházka důvěry“, spojená s exkurzí po DM. I v dalších dnech pro ně byly připraveny psychohry umožňující překonání bariér a lepší vzájemné poznání (Provázky, Rubikův kruh, Človíčky, Klubičko, Jména, Strom očekávání, Seznamka dvojic, Odhad člověka ...).

Od druhého týdne se už pomalu rozjíždí na DM nejrůznější zajímavá činnost.

Dívky chodí pomáhat do útulku s pejsky, na hřišti před DM se hraje volejbal, proběhla relaxace (Jakobsonova metoda, vizualizace - procházka přímořskou krajinou), volný čas je věnován i sebepoznávání - psychotesty. Studenti využívají permanentky do bazénu, začali chodit do posilovny, samozřejmě je využívání internetu. V budoucnosti ještě přibude nabídka pravidelného cvičení pro štihlou postavu a zdravotní cvičení, kurs asertivity a mnoho dalších možností trávení volného času na DM.

V rámci města pak mají studenti možnost chodit do knihovny, do posiloven, na aerobik či se zapojit do kroužků pořádaných DDM.

Poskytnout tak velkému množství studentů dostatečnou nabídku zájmové činnosti při minimálním materiálním a finančním zabezpečení je velmi těžké, ale já doufám, že se nám to alespoň trochu daří. Snažíme se jim také pomáhat se studijními i osobními problémy tak, abychom alespoň maličko nahradili zázemí domova, o které částečně přišli.

Bc. Lenka Obergruberová, vychovatelka - DM 1

TIP NA SOBOTU

Mám rád hudbu, a tak jsem mimo jiné prolezl každou diskotéku v blízkém i vzdálenějším okolí, ale nakonec jsem zjistil, že všude hrají to samé, a když jsem oslovil některého z D.J., tak jsem si uvědomil, že v podstatě ani moc hudbě nerozumí a jen se opičí po tom, co hrají v médiích, a jejich repertoár je značně zúžen a omezen, a tak opravdový milovník hudby jako takové si na moc nepříjde. Až nedávno mě shoda okolností přivedla na Vlčí Horu (mezi St. Křečany a K. Lípou) a světe div se, změnil jsem názor na diskotéky. Od té doby chodím každou sobotu právě na Vlčí Horu. A ptáte se proč? Za prvé je tam na rozdíl od jiných diskošek vstup zdarma, ale to není to hlavní. Mají tam totiž místo tzv. D.J. profesionálního hudebního dramaturga, který má bohatý repertoár a to od hudby padesátých let až po současnost a zahraje Vám

nejenom disko, ale i rock, etno a hlavně skutečné oldies a retro nahrávky z celého světa, které jinde nemají. Navíc, když si donesete své oblíbené cédéčko, tak Vám ho po domluvě také

pustí, abyste se mohli o svou oblíbenou hudbu podělit s ostatními. Je to taková hudební demokracie a vše je provázáno kvalitativním komentářem na profesionální úrovni. Prostě mohu jenom doporučit a těšit se, že se tam shledám s podobnými hudebními fandami jako jsem já. Těším se na Vás.

„Starý desky, jsou hezký!“
aneb HUDEBNÍ CESTY PROTI ČASU.



ANKETA

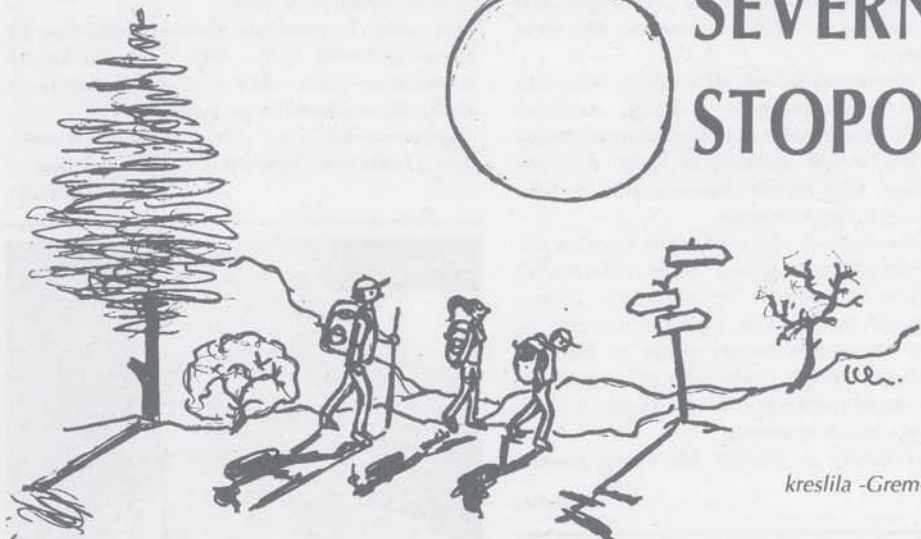
SOCIÁLNĚ - NEGATIVNÍ JEVY NA UČILIŠTÍ

V prvních čtrnácti dnech školního roku 2003 - 2004 proběhla na našem učilišti anketa. Jejím cílem bylo vytypovat, jaké jsou zde nejčastější sociálně - negativní jevy. Studenti přisuzovali jednotlivým jevům (vandalismus, šikana, záškoláctví, závislost na automatech, kouření cigaret, pití alkoholu, kouření marihuany) čísla 1 až 8, kdy jedničku dostal jev vyskytující se podle jejich odhadu nejméně, osmičku naopak jev nejčastější. Do ankety byly zapojeny třídy 1.G, 2.A, 2.B, 2.P, 2.G, 3.A, 3.P - celkem 138 studentů. Výsledky: Nejčastěji se vyskytující problém - kouření cigaret, hned za ním pak pití alkoholu a kouření marihuany. Další v pořadí - záškoláctví, užívání jiných nelegálních drog, vandalismus, šikana, závislost na hracích automatech.

Bc. Lenka Obergruberová
metodik primární prevence



SEVERNÍ STOPOU



Bylo sobotní ráno. Papsrsky vycházejícího sluníčka, které zdravilo les, pronikly do suché trávy a bodláků v poli. Já byl již vzhůru. Ležel jsem v posteli a náhle spatřil pootvřenými vrátky přicházejícího „kámoše“ Práša. Drmolil něco s tím, že je dnes „prej nahý“ severní stopou, jestli tam nepojedu s ním. A tak jsem se „zpakoval“ a letěli jsme do Rumburka na nádraží. Musím podotknout, že oba máme už dávno jezdit na celé jízdenky, ale jelikož jsme se na nich snažili co nejvíc ušetřit, aby bylo na pivo, „vychytralej“ Práša, skoro na kolenu a přikrčený, u kasy kupoval jednu poloviční tam a zpět pro nás oba se slevou. Já raději stál opodál. Jízdenky by nás normálně stály o polovinu víc. Za chvíli přijel vlak a my do něj naskočili. Uteklo pár městeček a vesniček, když mě náhle vyrušil Práša od mého loupání ospalků tím, že chtěl vystoupit už v Mikulášovicích. Hned jsem ho zarazil a říkám: „Až v Dolní Poustevně v...“ Poté, co jsme dojeli do Dolní Poustevny, odebrali jsme se ke startu. Bylo zde plno stolků k různě dlouhým trasám. My si vybrali patnáctikilometrovou. Každý by řekl, že start je pro turistu nejpříjemnější a nejpohodlnější, ale opak je pravdou. Jedna velká nevýhoda na tom všem byla, že u startu byl dav lidí, takže jsem si nikde nemohl odskočit (jako že to už bylo opravdu akutní). Za okamžik jsem zaběhl do nejbližšího křoví, jenže hned jsem vyběhl kdesi na druhé straně. Stál zde nějaký pán a vrhal na mě autoritativní pohled. „OJOOJ, asi jsem na jeho pozemku“, hned mi to došlo. Jenže můj tunový močák už to nevydržel, a tak autorita neautorita, ulevil jsem si přímo před ním. Ještě na mě chvíli „koukal“, a pak začal řvát. Já už ale rychle utíkal za Prášou, který na mě čekal. Sotva jsme ušli jeden kilometr, už jsme celá asi dvacetičlenná skupina zabloudila. A tak jsme šli, jak se nám chtělo. Za chvíli jsme spatřili fáborcky jiné barvy. Ano. Napojili jsme se na dvoukilometrovou trasu pro tělesně postižené. Za necelou hodinu jsme byli v cíli na čtverci. Vůbec nás to ale s Prášou nemrzelo. Bylo aspoň víc času na pivo, jelikož jsme tam asi tři hodiny čekali na jeho sestru, která šla třicet kilometrů. Práša je ode mě sice o rok mladší, ale řekl bych, že jsme oba zrovna ve špatném věku. Na levné jízdenky je to moc let, na pivo je to málo let. Takže jistě obavy, že mi ho neprodají, jsem měl. Žízňivý Práša čekal v nedalekém lese a já se blížil ke stánku s pivem a šel s představou, že tam bude stát malej zarotlej tlustoprd a se slovy: „Odpřejskni chlapečku“ mě pošle k vedlejšímu stánku s lízátky. Ale ve skutečnosti tam stál veselý hubený čahoun a hned se mě zeptal: „Tak kolik?“ Já nasadil drsný hlas a pravil: „Dvakrát“. Pivo bylo ve mně. ani nevím jak.

Práša mi ještě ze soucitu dal napít ze svého. Když přišla Prášova ségra, pustila se do breku, protože jí dal „mladej“ kopačky. Práša a já jsme se jí snažili rozveselit a docela se nám to vedlo. Dojeli jsme do Rumburka a dveře vlaku zůstaly zavřené. Práša ke mně pronesl: „Honzo, otevři dveře do té naší díry.“ Cestou domů jsme si pověděli „náky“ trapný vtip, já párkrát zachrochtal a už jsme se všichni tři řehtali, div jsme nespádli pod jedno z kolemjedoucích aut. Ně že jsme byli připilí, ale náladu jsme měli veselou. Smáli jsme se tak, že nás museli slyšet snad celé Křečany. Za účelem částečného vystrážlivění jsme ještě večer skočili do rybníka a prošli se lesem.

Povídka je částečně fiktivní.

-les-

Doma je doma



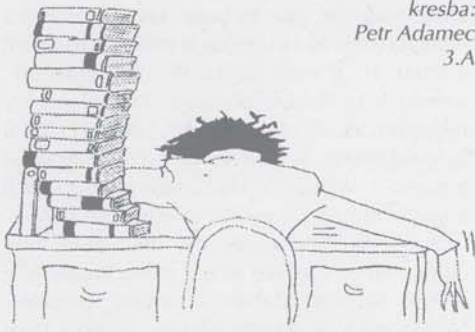
Vše začalo asi tak v dubnu, když jsem se potloukala po všech možných serverech a hledala co nejlevnější letenku do Londýna. Konečně jsem si letenku „zabukovala“ a zůstala v příjemném neklidu až do 20. května, kterým jsem odstartovala své dvouměsíční dobrodružství. Ale teď nepředbíhejme. A vše hezky po pořádku.

Co se týče balení, měla jsem několik věcíček (asi tak třicetikilových) připraveno dlouho dopředu, takže mi den před odjezdem stačilo jen vše nacpat do tašek. Byl to boj, ale s rozlezlými stehy na obou „cestovkách“ jsem zvištěla. Brzy ráno, jsem se s taškou vydala na klikatou cestu - směr Praha - Ruzyně. Obvykle se stačí na letiště dostavit jednu hodinu předem, avšak můj tafulda chtěl mít opravdu jistotu, že nezmeškám spoj, což je mým nevyčítelným zvykem, a tak jsem se v letištní hale ocitla tři a půl hodiny před startem letadla. Nebyla bych to já, kdybych se někde nezdržela a nakonec jsem se k letadlu dostávala ve značném spěchu. Nemohu, však říct, že když jsem se usadila do pohodlných sedadel turistické třídy, vše se mi ulevilo. Nevěděla jsem,

co se bude dít, jaké to bude, jestli doletíme a obávala jsem se žaludečních potíží. Vzhledem k tomu, že už jsem trpěla střevními potížemi, nebylo by to dvakrát příjemné. Pro mě je vždy nejlepším lékem vše „zakecat“, bohužel i to mi bylo odepřeno. Seděla jsem v trojitě řadě sama a navíc u okénka. V řadě přede mnou seděli anglicky mluvící pasažéři (alespoň se domnívám, že to byla angličtina, byla jsem totiž úplně mimo). Poslzeze mne z mého přemýšlení vyrušil skřekot, šramot a nějaké breptání. Nedalo mi to a ohlédla jsem se. Spatřila jsem občas ruku, občas nohu, které vyčuhovaly z pod neuvěřitelně velkých igelitových tašek s otištěnou reklamou britských obchodních značek. Stále se „to“ přibližovalo a já jen doufala, že neobsadí volná místa vedle mne a za mnou. Osud se spiknul proti mně. Teď jsem si vyskytovala přímo v epicentru anglických pubertáčků. Říkala jsem si: „Dvě hodiny to vydržíš“. Vysvobodil mě oběd a krásné počasí. Po překonání startu a strachu z výšek jsem obdivovala ubíhající krajinu pode mnou. Zachtělo se mi poslouchat discmana, a tak jsem se otázala letušky, jestli už si ho mohu zapnout. S profesionálním úsměvem mi odvětila, že jistě, jen abych pamatovala na bezpečnostní předpisy a vypnula ho, při rozsvícení kontrolních světel nade mnou. Vrazila jsem si sluchátka do uší, vydala pokyn pro přehrávání a ouvej. Ještě ani nezazněl jediný tón a světlka na mě vlezle svítila. Ani trochu té muziky mi nebylo dopřáno, ale už aspoň vím, jak poznat přistání a startování letadla. Nastala další obava. Vysune se nám podvozek, bude dost dlouhá přistávací dráha, není letadlo přetíženo, máme dostatek paliva??? (Vzhledem k nepředvídaným okolnostem se náš start zpozdil, a tak jsme byli nuceni kroužit nad Londýnem jako supové nad zdechlinou, což mému zdravotnímu stavu moc nepomohlo. Naštěstí jsem si ulevila na toaletách přímo v letadle, což se mi moc líbilo. Asi jsem věděla příliš mnoho amerických filmů. Nakonec jsme se na zem dostali bezpečně. Následovala kontrola anglickými úředníky. Jelikož jsem do Londýna cestovala po třetí, vesměs jsem věděla, co mě čeká, a tak jsem se rozhodla být upřímná a sympatické pihaté úředníci jsem sdělila, že neumím anglicky. Usmála se, změřila si mně pohledem a pravila: „No problem.“ Tak tady to vidíte, nemusíte umět anglicky abyste mohli v Anglii pracovat jako au-pair. Jak už bývá zvykem, než se vykecala jedna malá Kubová, stačili na letišti odbavit dvě letadla. Řídím se taťkovým heslem a sice: „Když nevíš kudy kam, jdi za davem“. Ale teď, babo, rad! Zůstala jsem v té obrovské hale sama. Ze zvyku jsem se úřednice zeptala, kam mám jít. Nerozuměla jsem jí, ale vydala jsem se směrem, kam ukazoval její prst. Následovalo hledání mojí cestovní tašky. Domnívám se, že bez zázraku, který se stal, bych ji hledala ještě dnes. Když jsem se ocitla v jiné pomenší hale, najednou se jeden z pásů, na kterém si pohodlně lebedil jeden kufr vedle druhého, zastavil. Měla jsem, ohromně štěstí, že zrovinka tak šikovně, abych mohla spatřit moji pohřešovanou tašku. Popadla jsem ji, vysunula kolečka, přeptala se na směr vedoucí ven a pelášila jsem přímo do náruče mojí sestřičky, která na mě netrpělivě čekala. A co následovalo??? To se dočtete v dalším čísle BEZEVŠEHO.

-éro-

kresba:
Petr Adamec
3.A



RECENZE

THE RASMUS

Možná znáte song *In the shadows*, který se občas mihne na MTV. Mě zaujal natolik, že jsem se rozhodl pořídít si jejich poslední album *Dead Letters*.

The Rasmus je skupina, která si určitě najde místo v srdcích fanynek, ale řekl bych, že se zalíbí i obyčejnému posluchači. Jedná se prakticky o čistý rock, který podbarvuje zajímavý vokál Lauriho. Jeho texty znázorňují klasické motivy - lásku a nenávisť, podané však zajímavou formou líbivých zvuků, hlasů a slov.

Do jisté míry The Rasmus připomíná též finskou skupinu HIM, ale zároveň je diametrálně odlišný. Hlavní zpěvák skupiny HIM má hlas hluboký a sametový. Lauri preferuje spíše vysoké tóny, ale do celku to zapadá více, než by se mohlo zdát. The Rasmus jsou také o chlup dravější a poslouchatelnější. Album *Dead Letters* (Mrtvé dopisy) se docela podařilo - není nejlepší, přeci jen se na něm najde pár much a snad i nějaká ta masařka, ale také mu nechybí písně, které mají šmrnc a zůstanou vám v hlavě pekle dlouho.

-Ohmy-



Peter James: PŘÍŠEŘÍ

Peter James je dnes již uznávaným autorem hororových románů. Na rozdíl od lehce fantaskních příběhů spisovatelů jako např. Stephen King se Peter James nechává vést především fakty a svými obsáhlými znalostmi posmrtného života a profilů mnoha různorodých vrahů.

Prim hrají dvě postavy: novinářka Kate Hemingwayová a anesteziolog Dr. Harvey Swire.



Když byl Harvey Swire ještě mladým středoškolákem, vybíral se na kole. Srazilo ho zelené auto. Lékař, který šel kolem se pokoušel Harveyemu pomoci. Marně. Harvey se začíná vzdalovat od svého těla... kdesi v všepohlcujícím

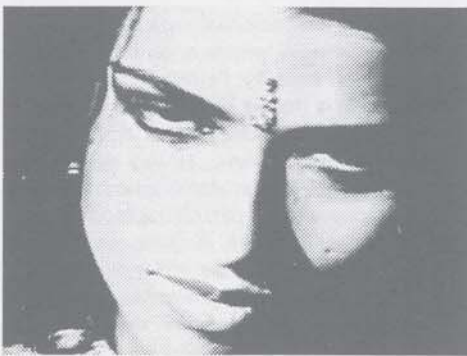
světě uslyší svou matku - její hlas mu však sděluje, že ještě není ten pravý čas. „Přežil klinickou smrt“ stálo v lékařském záznamu přivolané ambulance.

Kate Hemingwayová se jako mladá novinářka dostává k sólokaprovi: z hrobu nedávno pohřbené mladé matky vycházejí podivné zvuky. Po zdoluhavých procesech byla nařizena exhumace. Kate ztichla děsem; zevnitř na víku rakve byly vyryty škrábance...

Přesto, že dostává výslovný zákaz od šéfredaktora svého pátečního plátku, vyráží zjišťovat další informace o záhadné smrti mladé ženy... Nejrůznější indicie stále nápadněji ukazují na doktora Harveyeho Swirea. Úžas ze shledání s milovanou matkou v něm totiž zůstal natrvalo, a tak se snaží zjistit o posmrtném životě víc - a to ne zrovna humánní cestou.

Více se dozvíte ve čtvrtém díle Petera Jamese: *Příšeří*.

-Ohmy-



PANJABI MC

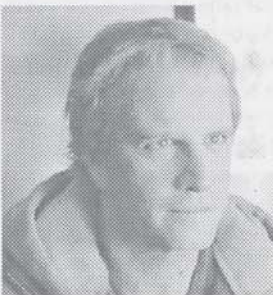
Hádám, že mnozí z Vás budou na tuto recenzi zvědaví - alespoň tedy většina mých přátel byla. Panjabi MC mixuje indické motivy s popem a snad i několika dalšími styly. To není však to hlavní. Hlavní předností této skupiny je inovativnost a i jistý druh invence - přeci jen, koho by dnes napadlo zpopularizovat národní písně. Jediné srovnání zde může být snad jen s Čechomorem - ovšem Panjabi šli mnohem dál. Ano, Jogi by do této specifikace seděl. Zbytek obsahu nového CD *The Album* se dá výstižně popsat slovy klasika; „Nuda nuda, šed, šed“. Jakákoliv modernizace po těchto dvou trhácích odpadá. Nic proti originálům, ale monotónní troubení a občas nějaké to zakvílení by člověk za své peníze ani v těch nejmělejších snech nečekal. Nechci ale křivdit; na albu se objevily také dvě „kvalitní“ rapové skladby.

Panjabi mne tvrdě zklamali. Faktem je, že se na albu podepsal nedostatek prostředků, které se snad podaří tímto albem sehnat, aby nás mohli Panjabi MC příště příjemně překvapit. Tohle CD však není víc než brak.

-Ohmy-

ABSOLON

Christopher Lambert opět vystupuje na stříbrném plátně. Zachraňuje tak celý film jménem *Absolon*. Nepředbíhejme však. Film se odehrává kolem roku 2030, po tom, co se dostal vir NDS

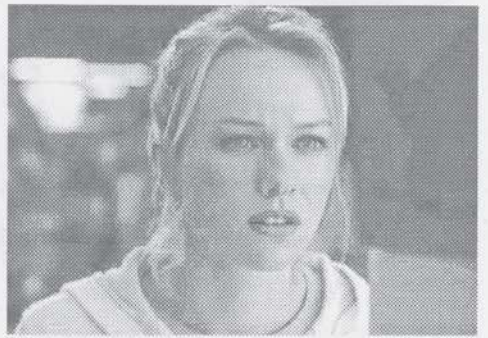


z vykáčených pralesů mezi obyvatelé celé planety Země. *Absolon* je údajný lék smrtícího viru NDS. Jak už to tak bývá, z potřebného se stává výnosný business. *Absolon* je totiž

nutno podávat několikrát denně. Překvapivě ale *Absolon* vůbec není lékem...

Christopher Lambert pak divákovi odtajňuje již dávno prohlédlé klišé - sice v novém kabátě (a především pak s velice působnou pomocnicí), ale s celkem absolutně stejným obsahem. *Absolon* se tak stává dalším z širokého sortimentu běčkových filmů společnosti *Magicbox*.

-Ohmy-



KRUH (The ring)

Partička studentů se ubytuje v horském útočišti, kde se chystají strávit příjemný týden na lyžích. Dávají ale fotbal, a tak si jej chtějí nahrát na donesenou kazetu. Nikdo ale nepočítal s tím, že v chatce nebude signál... Rozhodnou se tedy zjišťovat, co vlastně je na té kazetě, která měla být přenahrána. Zprvu nikdo nesmyslným symbolům, obrazům a zvukům nepřikládá žádnou důležitost. Zazvoní telefon. Neznámý hlas ze sluchátka říká: „Za sedm dní...“

Příběh je samozřejmě mnohem hlubší, než jsem nyní nastínil, ale prokousat se jím již musíte sami. Víím, že se opakuji, ale tento film lze v rámci atmosféry srovnat jen se sérií adventur *Gabriel Knight*.

Záměr se tvůrcům i přes to, že v něm nehrají žádní renomovaní herci, bezesbýtku zdařil: v průběhu celých dvou hodin vás bude ne zrovna příjemně mrazit v zádech. Notně tomu napomáhá svou hudbou i Hans Zimmer - tvůrce ambientní hudby u filmu jako je *Gladiátor* atp. Film *Kruh* je jedním z vydařených kousků poslední doby. Doufám, že tahle tendence bude pokračovat; snad jednou hollywoodští tvůrci dojdou osvícení a pochopí, že úspěch netkví v počtu litrů prolité krve. Bohužel, tento fakt nejdřív musí zjistit divák.

-Ohmy-

Peter James: POSEDLOST

Posedlost je debutem tohoto autora. Co vlastně vyneslo tenhle příběh jedné obyčejné ženy a jejího obyčejného syna na vrchol? Snad momentální sucho v regálech s náměty mystiky. Snad kritici, které už přestalo bavit zneuctování někdy i docela čtivých děl. Snad. Možná to však bylo schopností autora podat dobře zrestaurovaný příběh hladovému čtenářstvu, nebo odvěká touha člověka poznat neznámé.

Pojďme se tedy podívat na tento balíček papíru s tiskařským inkoustem zašpiněnými stránkami, které obsahují chvíle dobré zábavy.

Do Fabiánova auta, na cestě po dálnici totiž v protisměru naráží jedoucí auto. Starosti Alex Hightowerové, matky Fabiána, však ale



nekončí smrtí syna... Z trojlístku pasažerů přežije jen jeden Fabiánův kamarád.

V Alexině domě se začínají dít divné věci. V místnostech je zima i přes parné léto a celý den zapnuté topení. Věci se pohybují bez zjevných příčin. Ozývají se hlasy. Racionálně založená Alexa se snaží stigmata ignorovat, ale po zprávě na monitoru svého pracovního počítače „Pomoz mi, mami“ se přecijen rozhodne jít za mužem, který jí dokáže spojit se svým synem.

Fabiánovi se totiž nepodařilo přejít na „druhý břeh“. Zpočátku si přizvané médium Morgan Ford myslí, že se tak stalo náhlou smrtí. Pravda je ale úplně jinde... Dál Vám mohu prozradit už jen to, že Fabián nebyl žádným svatouškem. Pravděpodobně svedl ze světa svou přítelkyni. Není divu, když jeho otcem byl psychopat. O tom ale Alexa ani nevlastní otec Fabiána nevědí.

Peter Janes určitě napsal i lepší knihy. Ovšem i toto dílo je kusem historie, proto mi nezbývá, než Vám dvoustřední publikaci doporučit.

-Ohmy-

Stephen King:

VŠECHNO JE DEFINITIVNÍ

Pod krásně vyvedeným obalem zatím poslední knihy guru všech hororových pohádek Stephena



papírového vydání. Stephen King s ní totiž prorazil na internetu v oblasti e-knih. Čiší z ní zkušenost úspěšného spisovatele, a tak dokáže zaujmout. Čitelné se mi jevil i Čtvrták pro štěstí, kde autor líčí, že i to nepolapitelné štěstí se někdy unaví a sedne si Vám na rameno, aby zas v mžiku zmizelo. Někdy to ale stačí na celý život.

Povídky, které tato kniha obsahuje, by se vyjímaly na listech deníků. Nejsou úplně k zahození. Ovšem, za neuvěřitelných pět stovek korun by člověk přeci jen čekal trošičku víc.

-Ohmy-

SYSTEM OF A DOWN

Kapela SYSTEM OF A DOWN založena v Los Angeles je jediná svého stylu, což je na dnešní dobu velmi vzácné. Nebudu vám zbytečně plést hlavu hudebními styly a prvky, které se v kapele nachází. Jednoduše je to metalová kapela složená z mnoha metalových stylů, které dohromady dávají opravdu brutální „Matros“. Kapela vydala již třetí album. Jejich předposlední Toxicity je zatím nejúspěšnějším. Zdali mohu poradit, písničky typu X, Toxicity či Aerials se do postýlky na dobrou noc rozhodně nehodí.

-les-

Řekni mi co čteš, já ti povím, kdo jsi

V posledních letech se stále méně čte, zvláště knihy. Bulvární tisk je pohodlnější, tam za nás myslí jiní, aniž bychom si to uvědomovali, vnucuje nám cizí názory a myšlenky. Nedopřejte nám, abychom pravdu hledali sami. Konzum nám zatemňuje mozek a právě dobrá kniha je jedinou obranou. Dává nám prostor pro fantazii, obrazotvornost i možnost upřímného snění a romantiky, ale i vzdělání, které v BULVÁRU A KOMERČNÍCH TV nenalezneme.

Petr Hrdlička s otcem

PaPaGáJŮV HLaSaTEL

PUNKZVÁNKA

Haló, Haló! Tato pozvánka je pro všechny Punkery, kteří vědí, co je dobrá hudba.

13. 12. 03 se bude v „Dolňáku“ konat super akcička, na které vystoupí N.V.Ú. a ZNC, ale hlavními hvězdami bude skupina HOUBA z Ústí pod Labem.

Tak se tam, doufám, uvidíme. -Lincy-



Pozvánka nejenom do divadla

Divadlo mladých ve Šluknově (pod Dekou) zve všechny studenty na **střeďeční diskotéky** v době od 17.00 do 21.00 hodin. Studenti mají vstup zdarma. Dále se konají **diskotéky** každý **pátek** od 18.00 do 22.00 a v **sobotu** od 19.00 do 02.00 hodin. V ostatních dnech možnost videoprojekce po domluvě na telefonním čísle 412 38 66 90.

Volejte v době konání diskoték.

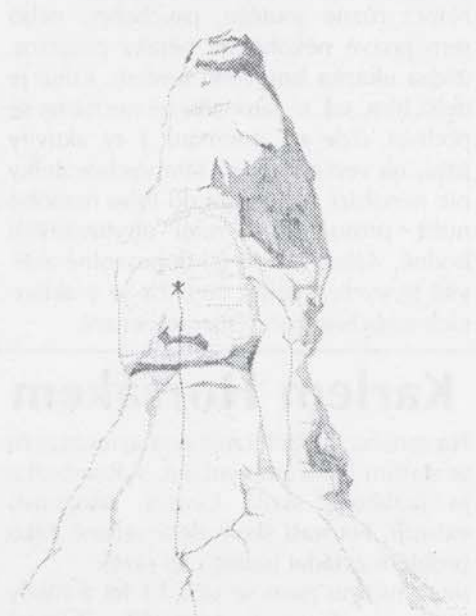
A taky něco pro mladší sourozence.

Divadlo mladých připravuje LOUTKOVÉ DIVADLO:

- 5.10. Sůl nad zlato
- 2.11. Kostěj nesmrtelný
- 7.12. Čertimlín
- 4.1. Liška a vrána
- 1.2. Alladinova kouzelná lampa
- 7.3. Začarovaný kašpárek
- 4.4. Čertův švagr

Loutkové divadlo se hraje od 9.00 hod., vstupné 10 Kč

-blen-



kresba: Petr Adamec 3.A

val seznamovací večírek. Celým večerem provázel Pavel Anděl a hráli Walk Clock Ice. Zábava rozhodně nevázla, a tak jsem naspala pouhou hodinu. Budiček byl v šest, následovala rychlá dobrá snídaně a už v 6.30 nás čekala první disciplína - týmové hry. Padat zády ze dvou metrů do náruče asi 10 lidí nám zvedlo adrenalin na delší dobu. V další části jsme jezdili jeepem po starém lomu. Řidičák mám celkem čerstvej a nejezdím, ale tohle terénní autíčko mě uchvátilo (280 koní). Následná jízda na raftu byla fajn, ale vystavět svá mokrá těla větru a 18°C bylo horší. Naštěstí byl čas oběda, a tak jsme se zahřáli. S nacpanými břísky jsme lezli na skálu, slaňovali a svezli se na kladce nad jezerem. Úžasnej pocit kazily jen popruhy pro horolezce, které každou ženu neuvěřitelně tlačily (kluky prý ne, ptala jsem se). Další disciplínou byla jízda na čtyřkolkách. Při vstupu nás vyděsil pohled na louži krve. Nějaký mladík si tam přivodil otevřenou zlomeninu. Poté následovalo to, čeho jsem se nejvíc bála. Koně. Jsou to úžasná zvířata, ale pro takového antisportovce, jako jsem já, jsou problémem. Což jízda, ta mě netrápila, ale jak vylézt? A jak slézt? Byl mi svěřen staříčkový Grant a vše se odehrálo v pohodě. Teď už vím, jak moc dokáže bolet zadek. Blížil se večer a s ním i poslední disciplína - lezení na laněch v korunách stromů. Mé z koní vytřepané tělo to zvládlo z posledních sil, ale zvládlo. Díky této nečekané výhře jsem poznala super lidi a super věci. Klidně bych jela zas. Třeba budu mít štěstí a pojedou si to samé prožít do Utahu v Americe...

-blen-

MARLBORO

Sedím si na intru a najednou mi zvoní mobil. Cizí čísla obvykle odmítám, ale tohle bylo neodbytné, tak jsem hovor přijala. Příjemný ženský hlas mi oznámil: „Vyhrála jste sportovní víkend od Marlboro, instrukce vám přijdou poštou.“ Zavěsila. Koukala jsem jak čerstvě vyoraná myš. Já a Marlboro? Co? Vždyť nekouřím.

Doma na mě čekala obálka s jasným potvrzením, a tak jsem se 3. 7. vydala do Žichnic na Šumavě. Už cesta měla své kouzlo. Ve dvou motoráčcích bylo 140 lidí s krosnami, téměř nestlačitelných, ale povedlo se. Kemp byl na kopci s úžasným rozhledem, ale těch dvacet minut chůze do strmého kopce dalo zabrat. U vchodu jsme vyplnili dotazníky a byli vpuštěni. Po seznámení s plánem na druhý den a dobroučkové večeři (masíčko na grilu) následoval



kreslila -Grem-

(Již brzy ráno jsem se s Michalem vydal do nám neznámých končin na DM za paní vychovatelou udělat rozhovor...)

Navštěvuje někdo z internátu zdejší psí útulek?

Ano. Pravidelně dvě žákyně a nepravidelně asi dvě nebo tři.

Je to zde zařízené stejně jako na zdravotní škole, že pokud má někdo středční zaražené vycházky, musí do útulku nuceně?

Ne. Co se týká zaražených vycházek, tak si nepamatuji, že by je někdo tady na tomto internátě někdy zaražené měl.

Je hodně zájemců pro zájmové kroužky, kterých si žáci všimají nejvíce, nebo naopak skoro vůbec?

Problém je v tom, že nás je personálně velmi málo. Kroužků není moc. Spíše to

Rozhovor s vedoucí vychovatelkou JANOU TREJTNAROVOU o DM

jsou oblasti, které děláme s žáky tady na internátě, o které docela zájem je. Potom jsou tu volné zájmové činnosti (jako třeba volejbal, nohejbal). Na kroužky jako takové nemáme personální obsazení. Potíž je také v tom, že zde není tělocvična.

Chystáte nějaké změny ve volném čase žáka na DM nebo už nějaké jsou zavedeny (více zájmových kroužků nebo jiný režim dne)?

Moc rádi bychom zařídili takové věci, ale protože je jedna vychovatelka ve službě na padesát a více žáků, nemůže přitom dělat jiný další kroužek. Bylo by třeba mít alespoň jednu vychovatelku navíc, která by se kroužky zabývala. Velice nám schází a do budoucna bude asi scházet nadále. To je velký problém. My jsme pouze tři.

Jak tráví osobní volna žák DM, jestliže je mezi 20.00 a 21.30 hod. večer?

Vychovatelka, která je zrovna ve službě, nabízí různé aktivity, ale jenom na DM. Např.: různé soutěže, psychohry, nebo sem pozve někoho na nějaký program. (třeba ukázka bojového umění). Když je delší film, tak je samozřejmě necháme se podívat. Zde na internátu 1 ty aktivity jsou, na vedlejším ne. Tam vychovatelky nic nenabízí a já je ani do toho nemohu nutit, protože tam mají ubytovaných hodně. Záleží prostě na dobrovolné aktivitě té vychovatelky. Nejvíce se v aktivitách angažuje paní Obergruberová.

Využíváte tělocvičnu po městě?

Ano. Jsou dané termíny, kdy je máme pronajaté na dva dny v týdnu. Vedoucími kroužku jsou pan ředitel nebo pan Uher a my tam žáky posíláme.

Můžete nám říct, jak se liší řád DM od řádu školy?

Řád školy namám tak podrobně zažitý, ale kdybyste mi řekli, co vám vadí na řádu školy, tak já vám zase řeknu, co by tady mohlo vadit žákům třeba na tomto řádu DM.

Spousta věcí.

Co třeba? Řeknete mi jednu věc?

Například, že začátek studijní doby je za deset minut osm, přitom na jiných školách je od osmi. To se může odrazit na špatném dopravování do školy.

Řád DM jsme hodně vypilovali a co se týče studijní doby, nenutíme žáky, aby přesně v ní studovali. My chceme jenom půlhodinky, abychom s nimi mohli konzultovat. Potom mají každý svou individuální studijní dobu.

Děkujeme za rozhovor. Máte ještě nějaké dopnění?

Ráda jsem si přečetla vaše poslední květnové číslo, bylo hezké. Také ráda něco přispěji.

Děkujeme.

Zdali máte připomínky či chcete reagovat, pište nám do redakce.

-ei-, -les-

Rozhovor s PaedDr. Karlem Horským

Jak jste se dostal na tuto školu?

Koupil jsem usedlost ve Starých Křečanech a sháněl práci v Rumburku.

Jak dlouho tu již pracujete?

Čtvrtým rokem.

Víme, že rád cestujete. Na rozdíl od většiny z nás jste se ale podíval až za „velkou louží“. Co jste si odtamtud přivezl?

Mnoho dojmů a zážitků, poznání jiné přírody, klimatu, kultury a zvyklostí. A také lepší poznání sebe sama - když člověk putuje světem úplně sám, rozšiřuje si horizont a má čas přemýšlet a konfrontovat hodnoty. Odhalí svůj potenciál a rezervy - některé situace jsou náročné fyzicky, některé psychicky. Ale vždy je to obohacení.

Na cestách Vám jistě hodně pomohla angličtina. Bohužel, ne všem to jde jako Vám. Poskytujete nějaké doučování?

Ne. Vzhledem k tomu, jak skvěle jsou učitelé v této zemi placeni, musím si přivydělávat výukou angličtiny pro firmy. Třetím zaměstnáním je rekonstrukce zdevastované usedlosti.

A teď z opačného konce; neexistuje nějaká možnost dalšího analogického jazyka? Nešlo by zavést jako volitelný jazyk např. francouzštinu či ruštinu?

Na mnoha školách (zejména gymnáziích) se dalším jazykům vyučuje. V Rumburku je jazyková škola Lingua. Možnosti existují. Na naší škole dělá většinu žáků problém zvládat jediný cizí jazyk.

Jinak ruštinu jsem se učil 13 let a nikdy jsem ji v praxi nepoužil. Znalost jakéhokoli cizího jazyka je užitečná. Angličtina je jediná opravdu celosvětová řeč - na čtyřech světadílech jsem nenašel zemi, kde bych se jí nedomluvil. Její vliv stále roste, tento trend je stále silnější a nezastavitelný. Vaše generace se bez ní neobejde.

Co jinak děláte ve svém volném čase? Sportujete?

Volného času nemám nazbyt. Sportoval jsem vždy: kondiční běh, pěší turistika, kolo, běžky, sportovní karate a jízda na koni. Jinak celý život hodně čtu, četba hodnotné literatury je naprosto nezastupitelná. Otevírá to člověku tajemné hlubiny a obrovské prostory. Mám rád výtvarné umění a kvalitní rockovou hudbu.

Jak jste se dostal ke koním?

Od věku čtyř let mě k nim vedla starší sestra. Ve dvanácti letech jsem začal pravidelně jezdit, stal jsem se členem jezdeckého oddílu Auto-Škoda v Mladé

Boleslavi. Koně jsou úžasné bytosti, v mnohém předčí lidi. Ale to koneckonců většina zvířat...

Co byste vzkázal žákům?

Aby v citlivém a choulostivém období dospívání hledali rovnováhu mezi zábavným a užitečným a nenechali se převálcovat schizofrenií doby. Aby nepodlehli ani plochému konzumnímu materialismu na jedné straně či beznaději a drogám (včetně alkoholu) na straně druhé. Při pocitu

konfliktu dobra a zla se jednoznačně postavit na tu stranu, kam směřuje svědomí. Nikdy neztrácet lidskou tvář, čest a důstojnost.

Děkuji za rozhovor.

-Ohmy-



kreslila -Grem-

Výlet na Kyjov



Rádoby muži z 2.G (zleva: Jozífeček, Pavlík, Míra, Frantík, Petřík, Toník a Filípek)



Pomoc bližnímu svému (Klára a Tonoušek)



„Ten kopec je nekonečný...“

Celkově shrnuto: lidi super, počasí super, výlet super, Máca přežil... pohoda!
 Účastníci: Já, Verunka, Biíf, František, Kobra, Věra, Linda, Pepe, Míra, Váša, Kvasňa, Máca, Katka, Méda, Helga, Jana, Pedro, Ondra

P.S.: Výletníci ví svý, ostatní nemusí. Menší cenzura, ale dalo se ať se všichni pobavíme, možná poučíme :).
 A jaký byl Váš školní (či mimoškolní) výlet? Napište nám, Schránka BEZEVEŠEHO v přízemí je Vám plně k dispozici.
 -Grem-
 -éro-

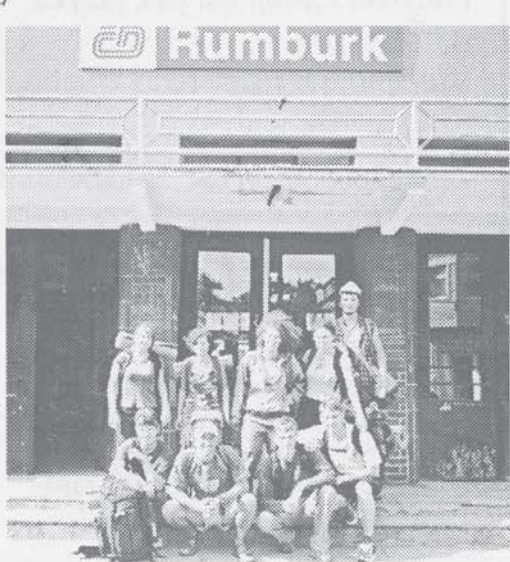
Vyráží osmnáctičlenná elita. Doprava je na každém podle svého uvážení. Kolem 12. hodiny jsme všichni dorazili na Kyjov a utábořili se u přehrady. Kluci začínají rozvíjet svou sportovní aktivitu. Tak se jdeme s holkama bavit jinam a po svém:-). Linda chce čtrnáct kuliček hranolek. Je nám špatně z jídla, z tlustýho masa a syrovýho braboráku. Vracíme se na přehradu. Kluci hrajou kuličky. Dorazil Máca. Sluníčko se dost snaží, a tak jsem hlavním mazačem. Bohužel i přes velkou snahu jsme spálený. Asi závada krému či co ?:-). Začínáme nosit dříví na oheň. Koupeme se, blbneme jak diví... Prostě pohoda. Co nám chybí? Máme vodu, jídlo, sluníčko a spacák:-). Nejlepší na tom našem výletě je, že je prostě dobrá partička a je sranda. Padaj šílený hlášky a fotí se ostošest:-).
 Věra, Linda, Vášek a Fanda někam zmizeli. No podle toho, jak kluci blbnou ve vodě určitě neřádali, že jsme budoucí maturanti:-). Začíná se stmívat, ale zábava je v plném proudu a nabírá obrátky. Každý ví:-). Kobra celou dobu dělal machra, že půjde do vody na Adama. Hledám a našla... zahrabanej ve spacáku?! No tak jsme se zvedli... a šli koupat bez něj. Ještě, že ta baterka není moc silná. Pak se někam vypořila Verča, prej na vzduch:-). Všichni postupně usínaj. U ohně se řeší šílený věci... nebudu rozvádět, my víme svoje:-). Jana se rozhodla spít i v brýlích. Au... rozřízla jsem si nohu o panel ve vodě:-), nejít spát vůbec. Au... rozřízla jsem si nohu o panel ve vodě:-), jdu spát, stejně všichni bořej! Ráno... wow... no větší... jsem dlouho neviděla. Po ranní hygieně uklízíme. Jdu s Kobrou a Médou sehnat něco k pití. Neseme jen vodu ze studny, riskujem, ale žízeň je žízeň a nemalá. Někteří se ještě koušou, a pak už vyrážíme na cestu do Rumburku. Hned nás zastavil strážce CHKO a ptal se, jestli nehodláme stanovat ve skalách. Blázen?! A začíná to být hustý. Kopce, kopce, samé kopce. Kluci ještě stíhají sbírat borůvky. Někteří začínají stávkovat a Helgu chytá záchvat. Všude plno mravenců, takovej mini New York:-). Konečně v Brtníkách, kdosi podotkl, že náš pravý domov... hmmm...! Pak jsme se rozdělili. Někdě jede domů a zbyteček na oběd. Kluci a jejich kuličky, tentokrát na silnici, prej provoz jak blázen. Konečně se zvedáme, Máca se červená:-). Stíháme jen taktak. Ve vlaku lidi nechápou, Máca se červená:-). Menší ostuda. Myslím, že si to příště rozmyslí, než s náma zase někam pojede. HURÁÁÁ - Rumburk. Nikdy jsem si nemyslela, že ho někdy uvidím tak moc ráda:-). Ted' na intr, do sprch a do postele.



„Kde se to mačká?“



Beze slov...



Ti, co to přežili (stojící zleva: Verča, Klára, Helík, Kvasňa, sedící zleva: Váša, Máca, Pepa, Franta)

PRO ZÁBAVU

Vyškrtejte: Adept, akce, brilliant, bronz, elipsy, exekuce, ikea, imitace, javory, klacek, kompresor, kontejnery, kopolymer, kožešiny, krakatit, kštice, léčivo, letohrad, liaz, mysl, nános, nula, oběžník, oceány, ocelot, okno, orba, otakar, otec, pacient, pepř, pleistocén, počty, poryvy, prim, prosperita, prostory, raci, rikša, rtuť, saka, sešit, skladatel, sofista, šneci, takt, tovar, trpaslík, věci, všelék, vysílač, zimník.

R	T	U	Ť	P	O	R	Y	V	Y										
R	A	T	O	V	A	R	A	R	S										
E	K	Č	I	O	O	K	E	C	P										
M	T	Č	O	T	Í	N	P	L	I										
Y	Ě	N	S	N	J	K	E	T	L										
L	K	O	Ž	E	Š	I	N	Y	E	X	E	K	U	C	E				
O	R	Ě	T	T	S	E	Š	I	T	C	K	I	P	E	A				
P	B	N	I	T	I	T	A	K	A	R	K	S	R	T	K				
O	O	C	O	C	E	L	O	T	D	D	Č	C	I	O	B				
K	E	C	A	L	K	E	I	I	A	A	E	R	M	R	Y				
Í	Ě	P	E	P	Ř	M	C	R	L	C	E	P	I	B	R				
N	U	L	A	Á	I	E	H	Í	K	P	R	L	T	A	O				
M	Á	I	E	Z	N	O	S	A	S	E	I	I	K	V	V				
I	Y	N	K	Š	T	Y	Í	O	S	A	K	A	K	Ě	A				
Z	N	S	O	E	V	B	R	O	N	Z	T	Z	C	Š	J				
A	K	Í	L	S	A	P	R	T	S	O	F	I	S	T	A				



SBÍRÁM, SBÍRÁŠ, SBÍRÁME

Jmenuji se **Martin Štorek**, jsem z 1.S a zdravím všechny čtenáře Bezevšeho. Chci vás seznámit s mojí sběratelskou vášní, která se týká filmu Pán Prstenů. Poprvé jsem film viděl před pěti měsíci u kamaráda ze školy. On do toho byl takový blázen a já nechápal proč, ale když mi film pustil, tak jsem to pochopil. Ten příběh, postavy, příroda, to mě úplně fascinovalo. Ukázal mi svou sbírku a já si řekl, že to musím mít taky. Začal jsem sbírat různé výstřižky z časopisů a lepil jsem je do šanonu na čtvrtky velikosti A4 a dal do průsvitné fólie. Pak jsem objevil plakáty, pohlednice, trička, prsteny a přívěsky. Nyní mám pětikilovou sbírku se 115 listy, 15 pohlednic, tričko a přívěsek Aragorna. Aragorn je gondovský král, který se bojí minulosti, a proto trůn odmítl, a tak byl poslán do vyhnanství. Aragorn je udatný bojovník, který se svým srdcem upína ke krásné elfce Armen. Ta mu slíbila, že se zbaví nesmrtelnosti svého lidu. Nakonec Aragorn překonal moc prstenu a stal se králem. To byla malá charakteristika mé nejoblíbenější postavy. Chtěl bych vás poprosit, kdybyste někdo našel doma něco, co souvisí s tímto filmem či knihou (ústrižek, plakát atd...), vhodte to do schránky BEZEVŠEHO, nebo mě najdete v liché týdny ve třídě č. 2. Je to dobrý ale drahý koníček. Jen tak pro zajímavost, už mě to stálo kolem 5000 Kč. Děkuji.

Slova jsou jako listy na stromě - kde je jich nejvíc, tam je nejméně ovoce.

GOETHE

Používej častěji uší než jazyka.

SENECA

Všechno, co říkáš, říkáš o sobě - zejména když mluvíš o jiných.

VALÉRY

Ženy spolu hovoří tak, že jde vlastně o dva nezávislé monology.

PLZAK

Vybral -ohmy-

Michal dostal „kopačky“ od své dívky. Jde zklamaně domů a zapne si plyn. Zatím co plyn utíká, Michal píše: Moje milovaná, už js.. Náhle vypnou proud a zhasnou světla, „Kurník“, rozhoří se Michal a aby mohl dopsat dopis, zapálí si svíčku.....

Manželská hádka vrcholí, talířky létají vzduchem a ona křičí: „Když jsem si tě brala, byla jsem hluchá a slepá!“ „Vidíš, z kolika nemocí jsem tě dostal?“

Na co chodit do školy, když si můžu svačinu sníst i doma?

Ríká frontman metalové kapely ostatním členům: „Nechápu, proč nás se songem „Úkousané smradlavé vnitřnosti“ nepozvali na benefiční koncert, jehož výtěžek bude určen na výzkum rakoviny tlustého střeva!“

vybral: -les-